

A MAGAZINE WRITTEN BY ASYLUM SEEKERS IN DENMARK

NEWTIMES

SUMMER 2017 > ISSUE # 102

BØRN ALENE PÅ FLUGT

– En særudgave om uledsagede
mindreårige asylansøgere i Danmark

DEEWA'S DIGT

Jeg blev truet med at blive brændt levende
Fordi jeg holdt en bog
Og jeg ønskede at uddanne mig selv
I det øjeblik
Var jeg ikke bange for døden
Jeg var bange for at være i fængsel og være uvidende
Jeg var bange for at leve på mine knæ

Jeg vil gerne sige noget
Nej, jeg bliver nødt til at sige noget
Fordi jeg ønskede at ændre på noget
Min drøm er at få andre mennesker til at tro på sig selv
Jeg vil bringe en forskel ind i verden
Jeg vil bringe folk sammen

Jeg vil bryde alle de regler der
Gør forskel på piger og drenge
Jeg vil ændre de forhold og tankegange
Der siger at drenge er bedre end piger
Eller at drenge er stærkere og mere intelligente
Piger skal også have lov at drømme og sætte sig mål
Alle i denne verden har ret til at drømme
Jeg vil sprede kærlighed
Jeg vil være den pige
Der får andre piger til at tro
På deres intelligens og styrke

Men ja, jeg har frygt i mig
Ja, jeg indrømmer at nogle gange
Har jeg ikke lyst at vågne om morgenen
Jeg føler mig svag og nogle gange
Så græder jeg. Jeg kender min frygt, og det er derfor
Jeg står oprejst

Dette digt blev skrevet i forbindelse med en workshop med organisationen Turning Tables, i april 2017 på Børnecenter Anneberg. Foto: Jon Spangsvig.

REFUGEES. REPORT. LIFE.

NEWTIMES

**INTERKULTURELT
CENTER**
Center for interkulturel viden, kultur og undervisning

Dette særtryk af er blevet til ved hjælp af støtte fra Foreningen Alverdens Børn / Interkulturelt Center

Hvem står bag denne udgivelse?

Dette er en dansk særudgave af asylansøger-magasinet New Times.

New Times er et engelsk-sproget magasin, der bliver skrevet af asylansøgere i Danmark. Magasinet bliver støttet af Røde Kors og udgives en gang i kvartalet i et oplag på 3500 og distribueret til folketingspolitikere, de største mediehuse, organisationer, Røde Kors genbrugsbutikker og asylcentre. Magasinet har eksisteret i over 20 år.

Du kan læse mere om New Times på www.newtimes.dk.

Denne særudgave er blevet til med stor hjælp og støtte fra organisationen Alverdens Børn og Røde Kors børnecentrene Anneberg og Gribskov. Desuden rettes en stor tak til vores samarbejde med organisationen TurningTables: www.turningtables.org

Ansvarshavende redaktør:
Robin Ali Ahrenkiel El-Tanany

Oplag: 6000

Forsidebillede: Pige i børnecenter Anneberg på Sjælland. Billedet er taget af Jon Spangsvig fra organisationen TurningTables som lavede en workshop for børnene på centeret i April 2017.

Foto: Jon Spangsvig

90.000 ULEDSAGEDE FLYGTNINGEBØRN I EUROPA

Ifølge Eurostat søgte 90.000 uledsagede flygtningebørn asyl i Europa i 2015. Mere end halvdelen af disse var afghanere, mens den næststørste gruppe, i alt 16 %, var fra Syrien. Sverige er det land, der har modtaget flest af disse asylansøgninger, i alt 35.250. Tyskland, Ungarn og Østrig følger efter, som lande, der er hoveddestinationen for de mange uledsagede flygtningebørn.

Antallet er ligeledes steget i Danmark. Ifølge Udlændingestyrelsen søgte 2144 uledsagede flygtningebørn asyl i Danmark i 2015. 844 af disse kom fra Afghanistan, 584 fra Syrien og 168 fra Eritrea.

*Kilder:
Eurostat, Refugees.dk,
Udlændingestyrelsen*

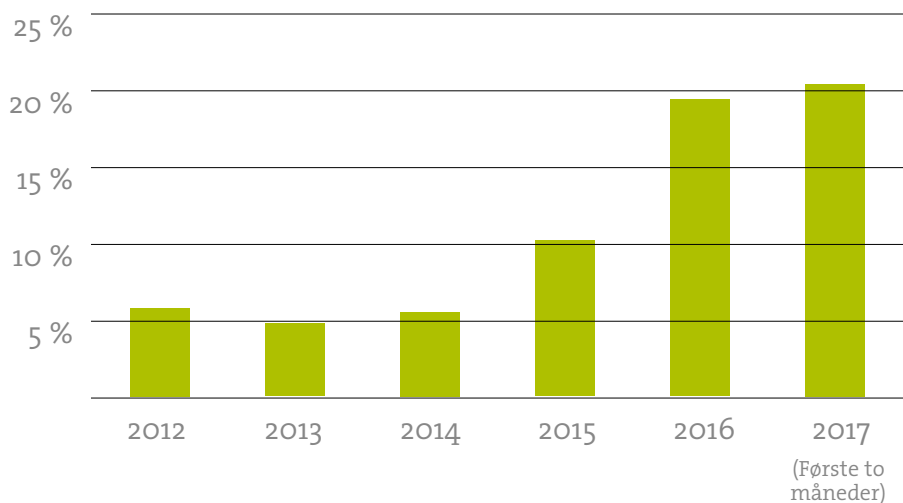
FAKTA:

Hver 40. dør på havet under flugten

Flugten over Middelhavet er en af de mest brugte flugtruter for flygtninge, der kommer til Europa. Det er også en af verdens farligste ruter; i 2016 døde der 4.579 - deriblandt 700 børn - blandt de 180.000 mennesker der risikerede turen. Det betyder at hvert 40. dør i forsøget på at krydse Middelhavet.

(Kilde: Unicef)

Hvor stor en del af asylansøgerne i Danmark er uledsagede flygtningebørn?

År	Alle asylansøgere	Uledsagede flygtningebørn	Procentdel
2012	6.148	355	5,7%
2013	7.557	354	4,7%
2014	14.792	818	5,5%
2015	21.316	2.144	10,05%
2016	6.266	1.184	19%
2017 (Første to måneder)	458	93	20%

ABDIWAHAB BRUGER FODBOLD TIL AT BLENDE IND I DET DANSKE SAMFUND

16-årige Abdiwahab bruger sit talent for fodbold til at blive integreret i Danmark. I 2016 vandt han det nord-sjællandske mesterskab i gedefodbold. Nu træner han andre børn på asylcentret, mens han venter på sin afgørelse fra Udlændingestyrelsen

■ Af: Mustafa & Mila

Alle på Asylcenter Gribskov kender Abdiwahab. De har set ham, både i fjernsynet og rundt omkring på centret. Abdiwahab er ret berømt i sit hjemland Somalia, hvor han spillede på ungdomslandsholdet, dengang han stadig boede der. Han kommer fra Mogadishu, hovedstaden i Somalia og er i dag én af de uledsagede flygtningebørn i Danmark. Siden hans ankomst sidste år har han imponeret alle med sit fodboldtalent og hans kærlighed til spillet. I 2016 vandt han det nordsjællandske mesterskab, og det var en stor oplevelse for Abdiwahab.

Talentet kostede ham dyrt i hjemlandet Abdiwahab har spillet fodbold, siden han var 13 år. Han har udviklet sin teknik i Mogadishus gader. Men der var også dårlige oplevelser.

”En dag hvor jeg spillede fodbold kom soldaterne og spillede med, og de blev meget imponerede. Jeg fik et trofæ og mulighed for at spille på ungdomsholdet. Men en dag udviklede det hele sig til et mareridt. Militæret kom og ledte efter mig og dræbte både min søster og min far. Jeg blev tvunget til at flygte fra mit land.”, fortæller han, mens han gnider sine hænder mod hinanden.

Under interviewet kommer hans kontaktperson Peter ind i rummet, og Abdiwa-

hab ansigt lyser op i et smil. Han hilser på Peter, og fortæller os, hvor meget Peter har hjulpet ham. Han hjalp ham med at flytte i sin egen lejlighed i Hillerød og til at blive medlem af en lokal fodboldklub. Peter er en stor inspiration for Abdiwahab.

MIT TALENT HAR VÆRET NØGLEN TIL INTEGRATIONEN

”Det var virkelig svært i starten at komme til et helt nyt land, men mit fodboldtalent har vist sig at være vejen til integration i Danmark. Fodbold har for mig været den eneste måde at blive en del af det danske samfund på. Det er meget nemmere at finde venner på den måde. Nu har jeg venner, som jeg hænger ud med” siger Abdiwahab.

”Mit nye liv har givet mig nye muligheder. Nu kan jeg lave mad til mig selv og lave frivilligt arbejde. Hver søndag træner jeg de andre børn på asylcentret i fodbold”, fortæller han med et stort smil i øjnene.

Selv om Abdiwahab er meget aktiv, føler han ikke selv, han har opnået sin drøm endnu. Hans mål er at blive professionel fodboldspiller og starte på en uddannelse.

Han anbefaler andre børn at fokusere på deres drømme, selvom det kan være svært at leve uden sin familie. Han fortæller også, at han føler at danskerne gerne vil tage sig af ham og hjælpe ham med at blive professionel fodboldspiller i Danmark.

En dreng fra Afghanistan viser os hans internationale drømmehus, beboet af milde kvinder, med en swimming pool og fodboldbane i baghaven og med en fjer fra en fredsdue på toppen.

KUNSTPROJEKT BRINGER UNGE DANSKERE OG UNGE ASYLANSØGERE SAMMEN

Møder er brobyggende og skaber forståelse. Det har en gruppe af teenagere fra Gribskov Asylcenter og unge elever fra Grundtvigs Højskole i Hillerød oplevet. De mødte hinanden, da de skulle samarbejde i projektet "Kunst i mødet – meetings in a box"

■ Af Marion og Mustafa

"Kunst i mødet – meetings in a box" giver unge mennesker fra hele verden et rum, hvor de over for hinanden – og alle os andre - kan udtrykke dem selv og vise deres værdier, og de forhold, de lever under.

Projektet er et samarbejde mellem Røde Kors, Center Gribskov, Grundtvigs Højskole og NGO'en Alverdens Børn. Kunstneren Mariana Viegas har været ansvarlig for den kunstneriske del af projektet, som også har inkluderet et besøg til Statens Museum for Kunst. Projektet er støttet af Interkulturelt Center.

VI LÆRER EN MASSE

Ditte Thomassen er lærer og vicerektor på Grundtvigs Højskole i Hillerød og er leder af skolens flygtningeprogram og en af partnerne i det kunstsabende projekt.

"Vi er så glade for at være med i projektet. Det er rigtig godt for vores studerende, fordi vi får arbejdet så meget med integration. Eleverne på Grundtvigs Højskole arbejder sammen med de studerende flygtninge, og de lærer en masse om kulturelle forskelligheder, og bliver dermed også klogere på dem selv, og hvor deres egne grænser er", siger Ditte.

Eleverne på Grundtvigs Højskole har været på besøg på Center Gribskov for at møde de unge flygtninge der.

"De var meget følelsesmæssigt påvirket, da de kom tilbage og meget glade for at have mødt børnene", fortæller Ditte.

"DE HAR BRUG FOR GODE OPLEVELSER HVER DAG"

Masti Jutka er leder af NGO'en Alverdens Børn og én af koordinatorene bag kunstprojektet. Masti føler sig meget heldig over at være en del af projektet.

Hun har tre overvejende grunde til at være en del af projektet: hendes kærlighed til unge generelt, og som hun siger: "fordi det er så hårdt for flygtninge, særligt for de unge af dem. De har brug for gode oplevelser hver dag, så de føler, at de er normale mennesker, når nu de har været igennem så unormale oplevelser." Den tredje grund er, at hun ønsker at bruge resultatet af kunstprojektet i udstillinger og dermed dele de unge asylansøgers historier med andre børn og unge.

"ALTING STARTER HERFRA"

Anette Skov, kunstunderviser, Statens Museum for Kunst / SMK

"Jeg tror på, at hvis du har muligheden, kan du hvert minut gøre en forskel ved at gøre brug af kunst og ord og kropssprog", siger Anette.

Ifølge Anette så kan folk forandre verden ved at hjælpe hinanden. Vi har brug for humanitet", siger Anette. "Vi har brug for at bruge kunst og kreativitet på den måde."

Anette tror på, at mennesker kan forandre verden ved at have et godt hjerte og en god forberedelse, så kan man bruge kunst som et kommunikationsredskab. "Vi kan se på kunsten og derigennem dele vores følelser, og pludselig lærer vi hinanden bedre at kende", siger hun, "og alt starter derfra."

BOKSENE KAN SES PÅ EN VANDREUDSTILLING

Udstillingen har sine første stop på biblioteker i Allerød og Tingbjerg. Her kan du også læse artikler fra Newimes om uledsagede flygtningebørn og opleve "A glimpse of my life" – personlige fotografiske historier om livet på et asylcenter – fortalt af børnene selv sammen med Red Barnets ungdomsorganisation.

"DE MØDER DERES FØLELSER DERES FORTID OG DERES FREMTID"

Mariana Viegas, kunstner og leder af den kreative work shop

"Denne gang har vi en kreativ gruppe bestående af børn og unge fra Center Gribskov og elever fra Grundtvigs Højskole," fortæller Mariana. "Teenagerne fra Gribskov skal arbejde i grupper sammen med danske elever. De skal lave nogle bokse, hvori de skal illustrere deres fantasi og møde deres følelser, deres fortid og deres fremtid."

Mariana Viegas hjælper teenagerne med at omskabe deres inspiration fra Statens Museum for Kunst til deres egen kunststykke. Hun har tidligere arbejdet med flygtningebørn og lavet forskellige kunstworkshops med børn og teenagere. Børn har lært meget af hendes kunstundervisning. "At arbejde med kunst som det potentiale: at åbne kommunikationen op uden at have brug for et fælles verbalt sprog."

"VI BLIVER NORMALE BØRN IGEN"

Ahmed og Mohammed er fra Syrien. Ahmed er 14 år gammel og Mohammed er 17.

Ahmed og Mohammed var med til at lave kreative skulpturer under besøget på Statens Museum for Kunst.

"Vi er så glade," siger de. "Vi kom for kun en uge siden. Vi har allerede været med til en masse aktiviteter, og vi har haft meget sjov i al den gode tid."

Med de samme hænder, der tidligere har været smurt ind i snavs og olie, når de arbejdede med at reparere biler i Syrien, laver de nu kunst. Det er meget forskelligt fra deres tidligere liv og dermed en stor forandring for dem. Det har forandret noget inden i dem og fået dem til at føle sig som normale børn igen.

"JEG GØR NOGET MENINGSFULDT"

Malou Graff-Ellekilde er dansk elev på Grundtvig Højskole

Malou synes, at det er en rigtig god idé at skabe kunst sammen med de mindre-årige flygtninge fra asylcentrene. Det er første gang, det finder sted på Grundtvig Højskole.

"Jeg er overrasket over, hvor nemt de har ved at tale med os, og hvor nemt det er at få et smil frem i dem," siger Malou. "Jeg føler, at mit samvær med dem er en vigtig del af, hvad jeg vælger at bruge min tid på. Jeg kunne være gået til fester eller andet i stedet, men det her er meget mere meningsfuldt for mig."

FRIVILLIGE LÆRER ASYLBØRNENE AT CYKLE

■ Af Marion Chen

Lars er en 66-årig pensionist, der bor tæt på Center Annebergparken. Han har været frivillig i cykelundervisningen i mere end et år nu.

"Jeg tror, jeg har hjulpet mere end 20

eller 25 børn med at lære at cykle i den tid", fortæller han.

Lars underviser børnene i de helt grundlæggende trafikregler, som at køre i højre side af vejen og at give de rigtige håndtegn.

"Når børnene har gennemført undervisningen, får de mulighed for at købe en cykel for 50 kr. Pengene går til flere aktiviteter for børnene, så i sidste ende får de selv noget ud af de penge, de betaler for cyklen." forklarer han.

Alle de cykler, der bliver brugt i undervisningen, er cykler som Lars og andre frivillige har indsamlet hos folk i lokalområdet. Frivilligruppen gør derpå cyklerne i stand, så de kan bruges i undervisningen. Så hvis du har en gammel cykel, som du ønsker at donere, så kontakt endelig dit

lokale asylcenter og spørg, om de mon kan bruge den. Den kan meget vel blive et nyttigt redskab i arbejdet med at lære nyankomne at cykle i Danmark.

"Jeg boede her selv som barn – nu underviser jeg som frivillig"

Aida hjælper også som frivillig med cykelundervisningen for børn. Hun er 22 år og med i Røde Kors Ungdom, som er en del af gruppen, der lærer børnene at cykle.

Aida lærte selv centret at kende, da hun som barn kom til Danmark som asylansøger.

"Det er derfor jeg føler, at vi deler noget, at jeg kender centret og de her børn", siger Aida.

Aida føler hun får meget tilbage i sit arbejde som frivillig her.

Aida (tv) og Lars (th) underviser børnene i hvordan man cykler.ff

LARS STØTTE BETYDER MEGET FOR MIG

Lars Holtug er personlig repræsentant for Ehsan, der i juli sidste år kom til Danmark uden sine forældre. Forholdet mellem Lars og Ehsan bliver stærkere og stærkere med tiden.

■ Af: Mustafa & Mila

Lars Holtug kører hver uge mere end 100 km mod Kalundborg for at tilbringe tid sammen med Ehsan, en ung dreng fra Afghanistan. Lars hjælper som frivillig med at repræsentere Ehsan, et af de mange uledsagede flygtningebørn i Danmark, i forhold til de danske myndigheder. Lars er 58 år, dansk statsborger og bor i København med sin kone.

Lars har altid haft travlt med sin karriere. Da han gik ned i tid arbejdsmæssigt, fik han ekstra tid i sin fritid og han ønskede at bruge den fornuftigt.

"I nyhederne og medierne læser man meget om flygtningene. Men desværre får man som læser ofte et negativt billede af flygtningene. Jeg ville gerne se det med mine egne øjne, og så selvfølgelig også gerne hjælpe nogen, der havde behov for det. Jeg besluttede mig derfor for at kontakte Røde Kors og spørge, om jeg kunne blive personlig repræsentant for et uledsaget flygtningebarn. Jeg havde på det tidspunkt ingen idé om, hvem jeg ville blive repræsentant for", fortæller Lars.

EHSAN

Lars endte med at blive repræsentant for Ehsan. Ehsan er en ung dreng fra Afghanistan. Han ankom til Danmark i juli 2016 og boede da i et asylcenter for uledsagede flygtningebørn i Gribskov, men er nu flyttet til et center for voksne i Kalundborg (da de danske myndigheder mener han er over 18 år, selvom han selv siger han er 16 år gammel).

Ehsan er glad for sit forhold til Lars.

"Vi nyder hinandens selskab. Jeg besø-

ger Lars og hans familie i weekenderne, og jeg har også været i deres sommerhus. Det er virkelig smukt. Lars lærer mig mange ting. Vi har været ude at løbe en tur på 6 kilometer, og jeg havde svært ved at forstå, at en gammel mand kunne være i så god form. Nogle gange laver vi mad sammen, og det er helt klart en udfordring for mig. Lars lærer mig også de helt små ting, såsom at spise med kniv og gaffel", siger Ehsan.

I sin fritid spiller Ehsan cricket, og han er kommet på et hold tæt på Kalundborg. Han har også fundet en praktikplads i mobilbutik, som han er meget glad for. Da han fik det, ringede han straks til Lars og fortalte det.

Ehsan har for nyligt fået afslag på asyl, og hans sag er nu anket og skal prøves i Flygtningenævnet. Nu venter han igen på svar, og håber han får tilladelse til at blive i Danmark. "Det er en virkelig hård proces for mig. Lars har støttet mig med en masse ting, og det betyder meget for mig", siger Ehsan.

Lars har siddet ved Ehsans side under interviewene med politiet og fortæller, at det var en streng omgang. "Det tog mange timer, og jeg kunne se, hvor meget det påvirkede Ehsan."

ANBEFALER DET TIL ANDRE

Lars anbefaler alle, der kunne have interesse for det, at blive personlig repræsentant. "Jeg vil med 100% sige, at det er en kæmpe mulighed. Det er godt for begge parter. Du lærer meget om forskellige kulturer. Siden jeg blev personlig repræsentant, har jeg anbefalet det til alle, jeg kender. Jeg har kun gode oplevelser med Ehsan", fortæller Lars.

HVAD ER EN PERSONLIG REPRÆSENTANT?

De personlige repræsentanter hjælper de unge uledsagede flygtningebørn i processen med at søge asyl. De bliver de unge menneskers garanti for, at han eller hendes rettigheder vil blive overholdt hele vejen igennem asylansøgningen. Repræsentanten er også en vigtig personlig støtte for et ungt menneske i en sårbar situation.

Hvis du vil vide mere om de forskellige muligheder for at blive frivillig, så gå ind på: www.rodekors.dk/bliv-frivillig

Lars er overrasket over de mange selfies på Ehsans mobil, da han går billederne igennem for at finde billeder fra deres tur til sommerhuset sammen med Lars kone sidste år. (Photo: Mila)

“DISSE BØRN KENDER TIL SULT OG EKSTREM TØRST”

New Times har interviewet Caroline Madsen, børnecenterleder i Røde Kors, om børnene der kommer alene til Danmark

■ By: Marion
Chen,
Mustafa
& Paiwand

Hvilke slags problemer oplever børn der flygter alene, på deres rejse til Europa?

Flugt handler om overlevelse. Hvor skal jeg sove i nat, hvor kan jeg finde mit næste måltid mad, hvordan kan jeg finde vej, men vigtigst af alt hvem kan jeg stole på? Mange af de børn som når til Danmarks grænser uden forældre, er blevet skilt fra deres forældre under flugten, har set deres forældre blive slået eller fængslet, og i værste tilfælde har de set dem drukne.

Disse børn kender til sult og ekstrem tørst, til frygt og til at være meget stressede i mange dage, uger og måneder. De fortæller historier om bombede hjem i Syrien, om at bære bombe-bælter i Afghanistan, om værnepligt i Eritrea eller tvangsægteskab. De fortæller historier fra fængslerne i Libyen eller fra militserne i Sudan. Historier som er svære at høre eller begribe. Historier børn aldrig burde have hørt – og endnu mindre have oplevet selv.

Men børnene fortæller også historier om venlige mennesker og om andre børn som de holder sig sammen med og som bliver som en familie for hinanden. Mennesker som de møder under rejsen og som de deler måltider, ly og bekymringer med. Disse delte oplevelser, som handler om overlevelse, skaber stærke bånd.

Hvad er udfordringerne for dem her i Danmark, når de er uden forældre?

Den største udfordring er den konstante smerte de bærer på, fordi de har mistet mor, far, brødre eller søstre. Dem som oftest har haft passet på dig. Dem som har givet dig svar og tryk, når du har haft følt dig fortabt eller usikker. Gode minder kan gøre ondt, men endnu værre er bevidstheden om, at nogle af dine kære sandsynligvis

er fanget i en krigszone og går en usikker fremtid i møde. Nogle af de sværeste følelser at bære rundt på er følelsen af usikkerhed. Er de stadig i live? Nogle børn har set den ene eller begge deres forældre blive dræbt eller ført væk hjemmefra for aldrig at vende hjem igen. Når man ved alt dette er det utroligt at opleve hvor stærke og venlige disse børn er. De prøver så ihærdigt at håndtere hverdagen, på at gøre det rigtige, på at blive ved med at være positive. Nogle klarer dette lettere end andre. Hvad er det rigtige at gøre? Hvad betyder alle spørgsmålene? Hvad sker der, hvis jeg ikke kan blive? Nogen gange er drømmen om at få asyl eller forældrenes forventninger om midlertidig opholdstilladelse svær at leve op til, og skaber et enormt pres på barnet. Måske har forældrene eller en onkel solgt deres jord eller butik for at betale for billetten til Europa og for barnets sikkerhed. Håb og forventninger til barnet kan være høje og ofte uopnåelige for en uledsaget mindreårig; rejse sikkert, opføre sig ordentligt, få en opholdstilladelse, opnå noget uddannelsesmæssigt. Det kan være svært for dem at forholde sig til deres nærmiljø, de andre børn, skole og aktiviteter. De uledsagede mindreårige befinder sig i en kulturel kontekst, som er meget

anderledes end den de er vant til. Mange ting, som man lærer på en bestemt måde når man vokser op i et bestemt sociokulturelt samfund, fungerer pludselig på en anden måde. For eksempel kan det at tage bussen og købe en billet pludselig blive en svær ting. Teenagere midt i deres identitetsudvikling og på vej til at blive voksne oplever at 'alt ikke er under kontrol'. Deres selvværd og selvtillid bliver udfordret og ungdommens pres bliver forøget.

Hvilken slags hjælp i hverdagen, har de brug for i centrene?

Mange strategier, som har været nyttige, når du er i krig eller befinder dig i områder med konflikt og på flugt er ikke længere relevante når du er i et center. Når du er i fare, er det sikreste at holde sig vågen om natten. Når du sulter går du på kompromis med din moral, og når du bliver misbrugt og løjet for lærer du mistillid. Det tager tid, tålmodighed og hårdt arbejde at omjustere sig. Oven i deres tilværelse som asylansøgere, har de brug for hjælp med daglige gøremål og til kommunikation i et land med ukendte sproglige og kulturelle koder. Børnene laver mad på centret, vasker tøj, planlægger deres økonomi og gør rent, imens de opretholder en sigtsmæssig adfærd. Når du føler dig

sikker og værdsat og accepteret for den du er, så er du mere åben for at lære samarbejde og rette ind. Det er vigtigt, at føle sig som del af en gruppe - ligesom det er for alle andre unge mennesker. Det er derfor vigtigt at personalet er professionelle og inkluderer alle børnene.

Føler de sig velkomne i Danmark?

Både ja og nej. Efter 2015, da hele Danmark så flygtninge gå på motorvejene, var den positive opmærksomhed enorm stor. Men der har altid været positive tilkendegivelser og kritiske røster. Ofte kommer de kritiske røster på grund af manglende viden eller negative oplevelser. Nogle børn er så ødelagte fra tidlige traumer, krigsoplevelser eller flere år tilbragt på gaden, at de bliver ved med at udfordre centret og nogle gange også lokalsamfundet. Ligesom i resten af Danmark er de få høje stemmer tydeligere end flertallets stille stemmer. Derfor er samspillet med lokalsamfundet så vigtigt. Det bygger broer mellem mennesker og bidrager til et stærkt samfund som er bygget på viden, nysgerrighed og interesse. Der er eksempler på folk som spontant hjælper børnene i supermarkedet og på stationen, men der er også eksempler på folk som råber efter børnene og siger,

at de skal tage hjem. Det mest problematiske, tror jeg, er følelseladete og anonyme opslag på sociale medier som Facebook, hvor rygter begynder og hurtigt kan få fart. Overordnet vil jeg sige, at uledsagede mindreårige synes at danskere er meget venlige og hjælpsomme. Især børnene som ikke har nogen tidligere erfaring med at kunne forvente venlighed fra voksne viser stor taknemmelighed. Deres taknemmelighed for en brugt strikket sweater og en indpakket sandwich kan være overvældende.

Synes du at Røde Kors personalet tager rollen som børnenes erstatnings-forældre?

Vi ved, at vi ikke er deres forældre. De kalder os ikke mor eller far. Det ville være fiktion, en

falsk tryghed og potentielt en mulighed for at opleve flere tab, da de vil forlade centret på et eller andet tidspunkt. Vi er ikke erstatning for forældre, men primære omsorgspersoner, som tager ansvar for dem i en periode i deres liv. Den frivillige værge bliver nogle gange en form for erstatnings-forældre, da de kun repræsenterer et barn og nogle gange følger barnet i længere tid og videre i kommunen, hvis barnet får tilladelse til at blive.

Vi har hørt om sager om seksuelle over-

greb mod asylsøgende børn på deres rejse mod Europa, og også om tilfælde i danske asylcentre. Hvordan undgår I at der sker seksuelle overgreb fra frivillige eller personale?

Alt personale, alle ansatte og frivillige har en ren straffeattest – de giver samtykke til at blive tjekket igennem de rette kanaler. Vi følger også retningslinjer som er designet og implementeret for at beskytte barnets rettigheder og laver kontinuerligt risikovurderinger når det er nødvendigt. En helhedstilgang er også central i vores arbejde, på den måde at alle voksne som er i kontakt med barnet er opmærksomme på disse ting og på tegn på misbrug. Vigtigst af alt er det at bryde tabuet omkring at tale om det. Som personale er det vigtigt at vi adresserer, hvad vi observerer og oplever – også når det er svære emner og hvis vi er usikre. Vores sygeplejerske og sundhedsplejerske hører historier om seksuelle overgreb på rejsen – fra både drenge og piger. Det kan ske hvis barnet bliver væk fra den gruppe som det rejser sammen med, hvis de stoler på den forkerte person eller bliver fængslet.

FRIVILLIGE GIVER DERES TID OG HJERTE- RUM TIL BØRNENE PÅ ASYLCENTRENE

■ Af Marion Chen

Lisbeth er frivilligkoordinator hos Røde Kors. For et år siden begyndte hun arbejde med området med de mindreårige flygtninge i Center Gribskov. På det tidspunkt var der kun 10 frivillige, nu er der 70.

ET MEGET GIVENDE JOB

“Det er et utroligt givende job. Folk kommer her med alle de bedste intentioner”, fortæller Lisbeth og husker, hvordan Lucas, en af de allerførste frivillige der kom til asylcentret, havde kontaktet fuld af engagement. Han havde lagt ud med at købe to

playstations som en ren gave til børnene på centret. Så kom han på besøg på centret og så nogle store trommer, de havde stående. “Jeg kunne se lyset i hans øjne, da han så trommerne,” fortæller Lisbeth, der fandt ud af, at han havde spillet trommer tidligere. Hun sagde til ham, at han var velkommen til at komme på centret og spille trommer med børnene. I dag kommer han forbi en gang om måned og laver en stor tromme-cirkel med børnene på centret.

Børnecentret samarbejder også med lokale sportsklubber, der inviterer børnene til at komme og spille med dem. Børnene fra Eritrea, Somalia og Syrien elsker at spil-

le, og børnene fra Afghanistan deltager også, selvom de bedre kender reglerne i cricket end i fodbold.

FOLK GIVER AF DERES TID, HJERTE OG ENGAGEMENT

Lisbeth har sin egen oplevelse af det frivillige arbejde, “Det er så skønt at møde disse mennesker, der virkelig ønsker at give ud af deres tid, deres hjerte og mærke al det engagement, de føler.

Mange af de mindreårige flygtninge har søvnproblemer og alt for mange tanker i deres hoveder. “Det er derfor meget godt for dem at slappe af med at kunne gøre noget aktivt”, siger Lisbeth.

DONATIONER FRA GODE MENNESKER

Donationer kan gøre en stor forskel i børnenes liv. Selv de små af dem. For når børnene ankommer til Danmark har de ingenting. De har mistet alt eller det meste på deres rejse. “Hvis vi ønsker at dyrke sport med dem, har vi ikke noget at tilbyde”, fortæller Lisbeth. Men når Lisbeth får donationer, såsom fodboldsko og sportstøj til børnene, er det meget nemmere for dem at få gang i sportsaktiviteterne.

Lisbeth er glad for at se, at de frivillige gør en forskel. Teenagerne oplever lokalsamfundet, møder danskerne og lærer forskellige færdigheder. “De bliver gladere, når vi har aktiviteter”, fortæller Lisbeth. “Vi kan ikke tage deres sorg og barske liv væk fra dem, men vi kan give dem en pause og få lidt flere smil frem i dem.”

De frivillige er en god bro til samfundet, og Lisbeth tror på, at hvis de kan vise vej i en 1-til-1 kontakt, ligesom når børnene trommer med Lucas, giver det et større håb om at kunne gå fra den lille skala til den store.

DER ER BRUG FOR FLERE FRIVILLIGE

Frivillige gør en kæmpe forskel i unge uledsagede asylansøgers liv. Der er lige nu behov for frivillige på de fleste børnecentre i landet. Der kan være tale om hjælp til:

- Udflugter
- Sportsaktiviteter
- Outlet
- Musikgrupper
- Håndværksgrupper
- Fodbold
- Cykeltræning
- ... og meget andet

Foto:
Claus Randrup

Er du interesseret i at høre mere kan du melde dig til infomøder her: www.rodekors.dk/bliv-frivillig

MIR'S DIGT

Pludselig
Fik jeg et telefonopkald fra min onkel
Der sagde
Jeg var nødt til at rejse til Europa

Jeg pakkede mine tasker og tog mod Europa
Hvad skulle jeg gøre?
Mit hoved kørte rundt, som havde jeg influenza, Adieu
Afsted med et tyrkisk flypersonale, yeah som den første

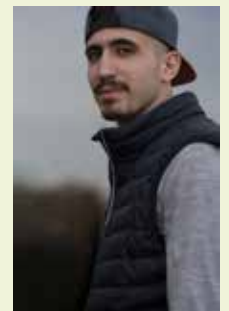
Da jeg kom til Tyrkiet,
hårdt, usikkert for mig, jeg var en flygtning,
boede på hotel – det var mit held
sov kun fem timer – ved siden af ingen

Jeg blev nødt til at fortsætte
Jeg blev nødt til at tage en båd
40 mennesker på samme punkt, hvordan skulle vi flyde
En gang til

Jeg rejste over vandet uden jakke
Båden væltede rundt
Jeg fik vand i halsen
Oh Gud, Hamdulilah
Jeg ankom til Grækenland!
Hvilken rejse,
Jeg overlevede lige
Desværre fangede politiet mig,
I fængsel i to uger, frosset fast

Mir Kamaran er fra Kurdistan (Irak).

Mir har skrevet sit digt i forbindelse med en workshop med organisationen Turning Tables i april 2017 på Børnecenter Anneberg. Foto: Jon Spangsvig.

Mehretab, en dreng fra Eritrea, på børnecenter Anneberg hvor han bor mens han venter på afgørelsen i hans asylsag (Foto: Jon Spangsvig / TurningTables)

